

Předem se omlouvám za mé formulace, ale angličtina není jazyk, který ovládám. Děkuji za pochopení

Sylabus omylů

Dokument Sylabus omylů byl přiřazen k encyklice **Quantum cura** přijaté 8. prosince 1864 během jednání Prvního vatikánského koncilu. Celý koncil řešil otázky postoje katolické církve k novým modernizačním proudům a pozici a neomylnost papeže jako svrchované hlavy církve. Koncil byl do Vatikánu svolán po více než třech stoletích (poslední byl koncil tridentský 1545-1563) za pontifikátu Pia IX. a, v porovnání s ostatními koncily, trval jen krátkou dobu (8.12.1869-18.7.1870). Odehrával se na pozadí významné historické události sjednocování Itálie. Pius IX. svolal První vatikánský koncil, který vyhlásil **dogma o papežské neomylnosti**, tento koncil měl původně mnohem širší cíle, ale italská anexe Říma jej předčasně ukončila, takže toto dogma bylo nakonec jeho jediným praktickým výsledkem. Jeho vyhlášení vedlo k přechodnému vzplanutí antiklerikálních vášní a odstěpení starokatolické církve (které ovšem mělo pouze německo-český regionální charakter a obecně nebylo považováno za významné).

V pontifikátu Pia IX. se odráží teritoriální vzrůst církve. S tolik opovrhovanou modernizací se urychlila komunikace mezi biskupi a arcibiskupi, kterých bylo již 29 a rovněž návštěvy věřících do Věčného města nabyly nevídaného rozsahu. I samotný koncil měl nebývalý počet účastníků

Pius IX. (vl. jm. Giovanni Maria Mastai-Ferreti) byl 255. papež římskokatolické církve (1846–1878). Jeho pontifikát byl nejdelší v historii papežství, trval více než 31 let (přesněji 11 559 dní). Vláda Pia IX. začala ve znamení liberálních reforem. Ihned po nástupu vyhlásil amnestii pro politické vězně, zrušil cenzuru a provedl několik dalších výrazných zásahů do státních struktur. V jistém smyslu též podpořil umírněnou část italského národního hnutí, což mu přineslo dočasně sympatie italské veřejnosti. Zřejmě zamýšlel i dát Papežskému státu ústavu, nakonec to však odmítl. Jeho popularita poté poklesla a zcela upadla, když se odmítl připojit k italské armádě v bojích proti Rakousku. V Římě vypuklo povstání, které přinutilo Pia IX. uprchnout z města. Vrátil se mohl až s pomocí francouzských jednotek.

Sjednocená Itálie nehodlala hnát s papežem spor na ostří nože a nabídla mu dohodu o novém uspořádání a novém papežském státu (která se později v prakticky nezměněné podobě realizovala v roce 1929 podpisem Lateránských smluv a vznikem státu Vatikán.) Pius IX. však sjednocenou Itálii a likvidaci Papežského státu nikdy neuznal a prohlásil se za „vatikánského vězně“. Po zbytek života zůstával ve Vatikánu, který ani jednou neopustil.

3. září 2000 byl Janem Pavlem II. prohlášen za blahoslaveného.

Sylabus omylů

Sylabus má několik částí, které se týkají vždy jiného okruhu témat:

a) Polyteizmus, naturalismus a absolutní racionalismus

První série článků je věnovaná vztahu člověka a Boha. Je zde kritizován pohled na Boha jako část přírody, upírání mu pozice nejvyšší bytosti a nadřazenost rozumu nad ním, a že Písmo je bráno jako básnicko-filozofické dílo.

b) Umírněný racionalismus

Zde se upozorňuje na to, že se s vědami teologickými nenakládá se stejnou pozorností jako s filozofií. A ta se nesmí podrobovat jakékoliv autoritě. Rovněž pojednává o postavení církve a rozvoje myšlení a učení.

c) Indiferentismus, Latitudinarismus.

Ve třetí části je psáno, že jen člověk pravé katolické víry může dojít ke spasení, že by se neměla tolerovat jiná vyznání. Jiná cesta ke spasení není.

d) Bludy o Církvi a jejích právech.

Zde se odsuzuje tvrzení, že církev není pravá a dokonale svobodná společnost, že nesmí provést žádné pravomocné rozhodnutí bez souhlasu světské moci. Rovněž, že církev nemá právo rozhodnout o své jedinečnosti, že nemá práva vlastnit a přinucovat mocí, že se sluší zrušit církevní soudy, že je možné ustanovit národní církve a papeže v těchto lokalitách zbavit moci, a že ke schizmatu v církvi přispěla libovůle papežů.

e) Bludy o občanské společnosti a její poměry k Církvi a k sobě

V těchto člancích je naráženo na neomezenou moc státu a na to, že učení církve se přiči blahu státu. Rozpory obou sfér má řešit právo občanské. Církev nemá právo učit ve školách a stát má právo vměšovat se do věcí církevních. Světská moc má právo dosazovat duchovní a světský lid je vyjmut od církve, zároveň se církev rozešla se státem a stát s církví.

f) Bludy o mravouce přirozené a křesťanské.

Poukazuje se na to, že ve společnosti není potřeba božského původu mravních zákonů, že filozofie a mravouka se mají odloučit od církve. Stát a láska k němu je v tomto pojetí více než přísaha.

g) Bludy o manželství křesťanském.

Uvádí se zde, že nelze dokázat, že manželství je povýšeno na svátost, také proto může v manželství nastat odluka. V těchto záležitostech má církev přenechat právu světské moci. Manželská smlouva je, podle církve, neplatná pokud jí není udělena svátost.

h) Bludy vztahující se k nynějšímu liberalismu.

S nástupem liberalismu se kritizuje jediné vyznání a netolerance jiných. Ve vyznání má panovat svoboda a papež má jít kupředu s dobou a se všemi novými podněty se má vyrovnat.